

Troost voor Job en ons

Bemoediging van de week aflevering 353

Afl. 353

Troost begint met begrijpen.

Ze begrepen niet veel van hun vriend Job, die 4 mannen die hem wilden troosten. Elifaz, Bildad, Sofar en ten slotte kwam de jonge Elihu.

Als Job achter elkaar getroffen wordt door de verschrikkelijkste dingen, stort hij helemaal in van verdriet. Hij is een wrak, een puinhoop geworden. Dan komen er vrienden bij hem, ze zitten zeven dagen bij hem en denken en denken: waar komt al dit lijden vandaan van Job. Wat zou er gebeurd zijn in zijn leven dat het zo hopeloos mis loopt met hem? Welke zonden zouden aan hem kleven? Zo bekijken ze af en toe hem, bijna als bespieders van de mens. Ken je die blik van mensen die je aftasten op zoek naar je fouten?

Lijden overkomt je niet zomaar. En zeker geen rechtvaardig en godvrezend mens. Er moet in het denken van deze 4 vrienden, iets mis zijn met de ziel van Job. Gelooft hij wel voldoende? Leest hij de bijbel wel voldoende? Hoe trouw bezoekt hij eigenlijk de synagoge? Zijn er verborgen zonden bij Job? Iets met geld, macht of vrouwen? Wat is er fout aan hem?

Als ze beginnen te praten, dan weet Job het heel gauw en ook zeker: Ze zoeken bewijs waarmee ze alles kunnen verklaren en hem schuldig kunnen houden.

Job voelt zich hopeloos onbegrepen, want wat hem overkomt is nauwelijks voor een mens te begrijpen. Job begrijpt er zelf zeker niets van, niet van het lijden en ook niets van zijn God. Heel in de verte zit ergens in zijn ziel nog iets opgeslagen dat God rechtvaardig is, trouw, en liefdevol... Maar die ervaring ligt onder een flinke hoop pijn en verdriet.

‘Oprechte woorden sterken, maar jullie verwijten – wat tonen die aan?’ (Job 6: 25)

Hij voelt zich door zijn vrienden kritisch bekeken: *‘bespieder van mensen’* noemt hij hen. (7: 20)

Troost voor Job!

Troost bij lijden en verdriet. We hebben juist als we lijden of als we verdrietig zijn, de ander nodig, vanwege de troost van de ander. Daarvoor heb je geen raad nodig, maar meeleven, begrip van die ander. Het begrip voor jouw verdriet.

Troost. De Visie publiceerde een prachtig interview met psychiater Dirk de Wachter. Zijn stelling was: ‘Troost begint eerder dan het lijden en de pijn. Troost begint al bij degene die een baby koestert en vertelt: ‘Jij lieverd, jij mag er zijn. Ik houd van je, je hoort bij mij.’ Dat doen ouders, broers, zussen. Een oom of tante zijn, een opa of oma. Van klein af aan wordt geborgenheid meegegeven. Dat is de basis van troost en dat zal een leven lang stand houden tegenover het komende lijden en verdriet.

Het is deze basis, waar troost ontvangen kan worden, zodra het zich vouwt over al het verdriet en lijden heen.

Toen ik deze woorden las, dacht ik aan Vader God en zijn troost voor ons, zijn kinderen. God troost mensen met een eeuwige troost! Ook hier, bij God begint de troost eerder dan het lijden. Als Schepper maakt God het begin met ieder mens, als Hij ons formeert en omringd met liefde en met de boodschap: ‘Jij mag er zijn, jij hoort bij Mij. Ik wil jou bij Me hebben, nu en voor altijd!’

Al hebben je vader en moeder heel anders gehandeld, ieder mens ontstaat uit Gods Vaderhart. Daar, diep in je ziel, is de basis gelegd waar je altijd naar zult verlangen: houdt van mij, heb mij lief. In Godsnaam troost mij, ten tijden van verdriet!

De troost van God komt ook te liggen op dit fundament. Troost komt niet zomaar uit de lucht vallen, het sluit diep aan bij wat God over jouw leven heeft gesproken op de dag dat Hij je formeerde. Dat alleen al vind ik zo’n troostrijke gedachte!

God kent mij door en door, zijn troost raakt mij daarom zo sterk aan. God doorziet me volkomen, Hij doorgrondt me en verstaat van verre mijn gedachten. Ik ben een aangenomen kind van God. En als ik door een moeilijke en pijnvolle situatie moet gaan, dan zal God me troosten. Zijn troost zet alles terug op zijn plaats, alles wat in mij omvergeblazen is, of kapotgeslagen is. God weet precies wat ik nodig heb.

Laat deze gedachte eens op je inwerken. Zo is God onze trooster. God die uitroept: *Troost, troost mijn volk!* Troost die bij je aansluit, passende troost, die zich uitvouwt over datgene dat er al eerder gelegd is in je ziel als een kostbaar fundament.

Job liep gigantische op tegen de manier van troosten van zijn vrienden. Toen op het laatst zij zwegen, ging God zelf spreken. En wat een verschil. God heeft het over hele fundamentele dingen, bestaanskunde, het fundament van zijn liefde voor Job. God kende immers Job vanaf de dag dat Hij hem formeerde in de moederschoot, God kende al zijn dagen, toen nog geen ervan bestond! God was Vader, verwekker van Job. Hij heeft in liefde Job tot leven geroepen, levensadem geschonken.

Dat Job in zijn verdriet en lijden zijn geboortedag vervloekt, laat zien hoe intens hij terugverlangt naar de liefde (dat nu ook troost genoemd wordt) van Vader God. Troost brengt het hart terug bij het fundament van je bestaan. In die pijn klinkt Gods troost: Job, je bent van Mij! Jij bent Mijn kind. Ik zie jouw lijden en Ik trek je naar Mij toe. Kom in Mijn sterke armen schuilen. Je weet toch nog wel hoe sterk ik ben? Je kent Mij toch wel, Job? Ken je me beter dan van horen zeggen. Ken je mij, nu je lijdt, ook anders, dan toen je een door Mij zo'n intens gezegend mens was? Job, richt je eens op, ga tegenover me staan en antwoord Mij!

Waar zo'n gedachte van Dirk van de Wachter in E/O's Visie, ons niet allemaal toe brengt?

Mij in elk geval bij het diepe ontzag voor de troost van God! God wil je troosten en Hij kan het ook!

Met liefs, Gerry

*De [video bemoediging](#) die hoort bij deze teksbijlage bekijkt u op de [website](#) van de Bemoedigingssite
Zowel de video als deze teksbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.
Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen,
meer informatie vindt u op de [website](#)*